

Night of A Lion's Call

min maik soe san

ကြယ်တွေ ကြွေတဲ့ ည

အမြစ်တွေ ရှည်လျားလွန်းလိုက်တာ...

ငါဟာ... ဘာသစ်ပင်ပါလိမ့်ကွယ်...။

(၁)

သူနံဘေးတွင် အိပ်နေသော ကောင်မလေး၏ အသက်ရှူသံကို ကြားနေရသည်။

အဲသည် စက်ကိရိယာကို ဘယ်သူက မောင်းနှင်နေတာပါလိမ့်။ နွေးထွေးသော လေငွေ့က သူ့လက်မောင်း ကို လာတိုးနေသည်။ မှောင့်မိုက်လိုက်တာ။ နေပါဦး။ ငါမျက်ခွံတွေ ကိုမှ ဖွင့်ရသေးရဲ့လား။ ဘာပဲ ပြောပြော လက်မောင်းကို လာထိနေတဲ့ ထွက်သက်ကလေး ကတော့ နွေးနေတာသေချာ၏ ။ မိုး စက်တွေ သွပ်ပြားနှင့် ထိသံ တဖြောင်းဖြောင်းကို ကြားရသည်။ မုတ်သုံလေတစ်ချက် တိုက်လိုက်ပုံ ရသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး အေးစိမ့်သွား၏ ။ နေပါဦး... ညက ငါ ပြတင်းပေါက်ကို မပိတ်ဘဲ အိပ် မိတယ်ထင်တယ်...

ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် မိုးရေစက်တွေ အခန်းထဲပက်ကာ ရွှံ့ရွှံ့စိုနေလောက် ပြီ။ သူပြတင်းပေါက်ကို ထ ပိတ်ရန်တွေ့သည်။ ဟင့်အင်း... မပိတ်လို့ကော မ ဖြစ်ဘူးလား...

သူ ခုတင်ပေါ်မှ မထ ဖြစ်သေး။ လူဆိုတာ မိုးရွာရင် ပြတင်းပေါက်ကို ထ ပိတ်ကို ပိတ်ရမယ် လို့သတ်မှတ်ထားတာမှ မဟုတ်တာ။ သည်အတိုင်းနေမယ်ဆို နေခွင့်ရှိတယ် မဟုတ်လားဟု သူ တွေ့မိ၏ ။ နေပစေ။ အခန်းထဲ မိုးပက်လို့ ရွှံ့ရွှံ့စိုနေမယ်ဆိုလည်း ဘာ ဖြစ်သေးလဲ။ ငါ့မှာ အိပ်နေခွင့် ရှိတာပဲ။ တစ်အိမ်လုံး မိုးရေထဲမျောပါသွားသည့်တိုင် ဘာမှ အရေး ကြီးလှသည် မဟုတ်ပါ။ လောကမှာ လူပေါင်းများစွာ ရေထဲမျောပါဖူးလှပြီ။ ငါနဲ့ပါ ဆိုရင်တော့ သန်းနှစ် ရာနဲ့ တစ်ယောက် ပေါ့။ ဟင့်အင်း... ငါ့ဘေးက ကောင်မလေးနဲ့ပါဆိုရင် သန်းနှစ် ရာနဲ့ နှစ် ယောက် ... ဒါပါပဲ...

ညသန်းခေါင်လောက်အချိန်မှာ ဘာကြောင့် မှန်းမသိဘဲ သူ အိပ်နေရာမှ

နီးလာရခြင်းက သာ အရေး ကြီးပါသည်။ မိုးစက်ကျသံတွေ ကို သူကြားနေရသည်။

လူ့ဘဝဆိုတာ ညသန်းခေါင်ယံထဲ ပစ်ချခံလိုက်ရလို့ နီးလာတဲ့သူ တစ်ယောက်ရဲ့ အ ဖြစ်ပဲ မဟုတ်လားဟု သူတွေ မိသည်။ ဗိုက်ဆာလျှင် ကော်ဖီတစ်ခွက် ထ ဖျော်၊ ပေါင်မုန့်နဲ့ ဖြစ် ဖြစ်၊ ဘီ စကစ်နဲ့ ဖြစ် ဖြစ် စားနိုင်သည်။ မီးခလုတ်တွေ လျှောက်ဖွင့်ပစ်လိုက်နိုင်သည်။ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို လေချွန်ပြီး ခပ်တိုးတိုးညည်းနိုင်သည်။ လိုအပ်လျှင် ပြတင်းပေါက်ကို ထပိတ်နိုင်သည်။ နံဘေးတွင် အိပ်ပျော်နေသော ဆန့်ကျင်ဘက် လိင် တစ်ယောက် ကို ချစ်နိုင်သည်။ အို လုပ်စရာတွေ အများ ကြီး ပါပဲ။ သည်လိုမှမဟုတ်ဘဲ ဆက်အိပ်ချင်လည်း အိပ်နေနိုင်သေးသည်။

သို့သော်... သူက ထိုအရာများ အားလုံးအနက်က ဘာတစ်ခုမှ လုပ်ချင်စိတ်မရှိပါ။ ငါ ဘာလုပ်ဖို့ နီးလာတာလဲဟု သူတွေ နေမိလေသည်။

တစ်ခုခုကို ချစ်ဖို့

ငါတို့ ဘာမှ အဆင်သင့်မ ဖြစ်ကြသေးဘူး

ခဏတစ်ဖြုတ် အကိုက်အခဲပြေရုံ

ငါတို့ နှလုံးအိမ်တွေ ထ...ထ ခုန်ကြ

ဘဝမှာ အချစ်မလိုပါဘူး...

...ပါရာစီတမော ဆေးပြားတွေ ပဲလိုတယ်...

(၂)

နံဘေးမှ ကောင်မလေးကို နှိုးလိုက်ရရင်ကောင်းမလားဟု သူ စဉ်းစားသေး၏ ။
ထိုကိစ္စ သည် ဘာမှ အဓိပ္ပာယ် မရှိမှန်း သူ့ဘာသာသူလည်း သိနေသော ကြောင့် စိတ်ထဲ

ချီကုံချီကုံ ဖြစ် နေမိသည်။ ဆုံးဖြတ်ရခက်နေမည် အတူတူ ဒီကိစ္စကို မေ့ပစ်လိုက်တာ ကောင်းမယ်။ သူ တကယ် မေ့ပစ်လိုက်၏ ။

သူ့အကြည့်က နံရံပေါ်တွင် ချိတ်ထားသော ကြာပွတ်ဆီသို့ ရောက်သွား၏ ။ အခန်းထဲ တွင် မှောင်မိုက်နေသည့်တိုက် ထိုကြာပွတ်ကို သူ့အသွေးနှင့် အသားနှင့် လှမ်းတို့မိလောက်အောင် နီးနီး ကပ်ကပ်မြင်နေရသည်ဟု ထင်မိသည်။ သူ့ကျောရိုးထဲတွင် ပုရွတ်ဆိတ်တွေ ဖြတ်သန်းပြေးလွှား နေကြသည်ဟု ခံစားရ၏ ။

ဘာမှ မဟုတ်ဘူး... အဲဒါတွေ ဟာ ဘာမှ မဟုတ်ဘူး... ဘာတွေ က ငါ့ကို လှည့်စား နေကြတာလဲ... အင်း... လှည့်စားနေကြတာတွေ ကတော့ အားလုံးပါပဲ။ မိုးပေါက်ကြွေသံတွေ ပို၍ ကျယ်လောင်လာသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် လေက ဝှေ့ယမ်းတိုက်ခတ်လိုက်သော ကြောင့် ဝေါခနဲ မြည် သွားသံတွေ ကိုပါ ကြားနေရ၏ ။ အဲသည်အသံတွေ ကတော့ အစစ်တွေ ဟုတ် ရဲ့ လား။ ပွင့်နေသော ပြတင်းမှတစ်ဆင့် ဟပ်လိုက်သည့် အရောင် ကိုမြင်ရ၏ ။ ခဏကလေး မြင် လိုက်ရသည့် အလင်းက မိမိ တစ်ယောက် တည်း ဆိုသည်ကို ပိုမို သေချာသွားလေသည်။ ငါ့ကိုယ် တိုင်ကကော ‘အစစ်’ ဟုတ်လို့လား။

သူနားရွက်တွေ မိုးရေထဲမျောပါသွားကြသည်။ အဖြူရောင် ပန်းပွင့်တွေ ပွင့်လာ၏ ။ တစ်နှင့် တစ်ပေါင်းလိုက်သော အခါ ပန်းတစ်ပွင့်ကလည်း တစ်ခင်းစာ ဖြစ်သွားတတ်ပါသည်။ ကမ္ဘာကို ဝတ် မှု န်တွေ နဲ့ ရက်လုပ်ထားတာ မဟုတ်လား။ ပန်းတွေ မျှားပွားဖို့ရာ လိပ်ပြာတွေ လည်း ပျံပါစေ။ ရီဝေ မှိုင်းညှို့ ကာ အပြာရောင် အရစ်အခွေထနေသည့် ဟို... မြစ်ဖျားအစ တစ်နေရာဆီမှာ ကြည်သာ မှု န်ပျသည့် ဘဝ၏ အဆုံးတစ်နေရာဆီမှာ ... ရောက်လာတာလား... ပြန်သွားတာလား... ဒါမှမဟုတ် အစကတည်းက ရှိမနေတာလား။ ငါမသိတာတွေ များ လွန်းနေပြီ။ ရွှေခြည်တွေ ဝေ့ ဆိုင်းကာ အဝါရောင် အခိုးအငွေ့တွေ ကြား ပန်းပွင့်နတ်သမီးတစ်ပါးကို မြင်ရသည်။ ညင်သာ သော ထိုက်သက်တစ်ခုကို ပေးပါ။ ဒါမှမဟုတ် အဆုံးစွန် ရက်စက်မှု ကို ပေးပါ။ ငါ ထွက်မပြေးနိုင်တော့ လို့ပါကွယ်...

အစစ်လား၊ အတုလား ဘယ်အရာကိုမှ သူ သေသေချာချာ မခွဲခြားနိုင်သေး...

ထုတ်ပြော ခွင့်လည်း မရှိ။ ဘဝမှာ ငါ ဘာမှ မသိသေးပါလားကွယ်ဟု ညည်းမိသည်။
ထိုစကားကို ရာဇဝင် တွင် ပြောရန်ခဲဖူးသော ဆော့ခရတ္တီဆိုသူ၏ အကြောင်းကို ကဗျာတွေ ၊
ဝတ္ထုတွေ ထဲမှာ စိတ်ပျက် ညည်းငွေ့စရာကောင်းလောက်အောင် သူ ခဏခဏ ဖတ်ဖူးသည်။
သို့သော် သူက ဆော့ခရတ္တီကို အားကျသူ တစ်ယောက် မဟုတ်ခဲ့ပါ။ (သူသာ ဆော့ခရတ္တီ
ဖြစ်ခဲ့လျှင် အဆိပ်ခွက်ကို ကိုယ်တိုင် သောက်မည် မဟုတ်ဘဲ အခြား တစ်ယောက် ကို 'ဒါ
ပြင်သစ်ကော်ဖီပီ' ဟု ပြောကာ ညှာ တိုက် လိုက်မှာ သေချာပါသည်)

ဆော့ခရတ္တီမကပါ။ သူက တကယ်တော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ အားကျတတ်သူ
တစ်ယောက် မဟုတ်ခဲ့ပါ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် သူက သူ့အစစ် ဖြစ်ကြောင်းသာ သေချာချင်ပါသည်။

ခေါင်းကိုက်လာသော ကြောင့် ခုတင်ဘေးမှ စင်ပုပုကလေးအပေါ်
တင်ထားသော ပါရာစီ တမောဆေးပုလင်းကို လက်ဖြင့် စမ်းလိုက်သည်။ ပါရာစီတမော
ဆေးပြားက သူ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ အခြားဒဏ်ရာ အနာတရများ ကိုပါ သက်သာစေလိမ့်မည်
ဟု တွေးမိ၏ ။

(၃)

ယုံကြည်စရာ ဘာမှမရှိတာပဲ ခပ်ကောင်းကောင်း...

ငါ့အပေါင်းအသင်းတွေ ထဲမှာ 'မနက်ဖြန်' ဆိုတဲ့ နာမည် နဲ့
ခြေဆော့လက်ဆော့နိုင်တဲ့ ကောင် မပါရ။

အပျောက်အရုများ လွန်းလို့ပါကွယ်...

ဘယ်တုန်းကမှ ဘာကိုမှ ယုံကြည်၍ ရခဲ့သူမဟုတ်။ မိုးချပ်သည်ဆိုခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဘာမှသက်သေပြချက်များ ကွဲလွဲငြင်းခုံနေဖို့မလို။ ငှက်တွေ အိုလာလျှင် ဘယ်နေရာမှာ သွားသေ ကြတာလဲ။ သစ်ကိုင်းပေါ်တွင် အိုမင်းသေဆုံးနေသော ငှက်တစ်ကောင်တင်နေသည်ကို သူ တစ်ခါ မှမမြင်ဘူး။ (ပြုတ်ကျလာသည်ကိုလည်း မမြင်ဘူးပါ) ငှက်တွေ ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘယ်မှာ သပြီဟိကြသလဲ။ ယွန်းသေတ္တာအို တစ်လုံးထဲမှာ အစိုးတန်လှစွာ သော မြေကြီးခဲကို ထည့်ထား ၏ ။ ထိုမြေကြီးခဲသည် ငါ့ အသက် ဖြစ်သည်။ အားလုံး သံဖြိုင် ရယ်လိုကသံကို ကြားရသည်။ ပြက် လုံးက ရောက်မလာသေး... ရယ်နှင့် ကြ... ရယ်နှင့် ကြ ပြက်လုံးရောက်မလာခင် ကြိုတင်၍ ရယ် နှင့် ကြ...

သို့မဟုတ် သင်နှင့် သင်၏ အခြားလူများ ကို ပြက်လုံးလို သဘောထား၍ ရယ်ကြ။ ပြိုင်တူ ရယ်ကြသော အသံသည် ခပ်ဝေးဝေးမှ နားထောင်သော အခါ ငိုညည်းသံနှင့် တူ၏ ။ ဘုရားရေ... ကျန်စာတစ်ခုပါလားကွယ် ... ဒါဟာ မိုးရေစက်သံကျသံ မဟုတ်ဘူးလား...

သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ဒဏ်ရာများ က ပိုမို နာကျင်စပြုလာသည်။ မ ဖြစ်သေးပါဘူး အကိုက် အခဲပျောက်ဆေး သောက်ဦးမှပဲဟု သူတွေ့ရင်း ဆေးပုလင်းကို မှောင့်ထဲတွင် စမ်းပြန်သည်။ အိုး စောစောက ကလေးတင် ငါ ပါရာစီတမောနှစ် ပြား သောက်ထားသေးတယ် မဟုတ်လား... သေ ချာသည်။ အခုကမှ ပါရာစီတမော ဆေးပြားများ ကို ရေမပါဘဲ သည်အတိုင်း ပါးစပ်ထဲထည့်ကာ မျို ချထားခဲ့ခြင်းကြောင့် လျှာနှင့် ပွတိုက်သွားရာတွင် ခါးသက်သက် ဖြစ်နေသည့် အရသာပင် ကျန် သေး၏ ။

သို့သော် စားပွဲပေါ်တွင် ဘာဆေးပုလင်းမှ မစမ်းမိ။ စာအုပ်တစ်အုပ်သာရှိသည်။ (ထိုစာ အုပ်သည် 'လိင်နှင့် ပတ်သက်သော စိတ်မူမမှန်မှု ရောဂါ များ' အကြောင်း ရေး သားထားသည့် ဒေါက်တာ ဂျေဒဗလျူရောဂါ ၏ စာအုပ် ဖြစ်၏) ဘယ်နှယ့်ပါလိမ့်... ငါ အိပ်ရာမဝင်ခင်ကတည်းက ဆေးပုလင်းကုန်နေတာကို ဗရိထိက အသစ်တစ်ပုလင်း ထုတ်ဖို့လုပ်ပြီးမှ မေ့သွားခဲ့တာပဲ။

သည်လိုဆိုလျှင် စောစောက သူဆေးသောက်ခဲ့ခြင်းသည် အိပ်မက် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သို့တိုင် ဘာကြောင့် ပါးစပ်ထဲမှာ ဆေးအရာသာ ခါးခါး ကျန်နေခဲ့ရသည် မသိ။ သူ မစဉ်းစားတတ် တော့။ ငါ အခု အိပ်မက်နေတာလား။ ဒါမှမဟုတ် စောစောက ဆေးသောက်တယ်ဆိုတာက အိပ် မက်လား... ဘာကို ယုံကြည်ရမှာ လဲ...

မှောင့်ကြီး မည် :မည် :ထဲမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နှိုးနေသလား... အိပ်နေသလား... သေချာမသိတဲ့ လူ တစ်ယောက် ဟာ အိပ်မက်နှင့် ... တကယ့်အ ဖြစ်ကို မခွဲခြားတတ်တာ သဘာဝ ကျပါတယ်လေဟု သူတွေ့ :မိ၏။ အမှန်တော့ ဘဝဆိုသည်မှာ အိပ်မက် ဖြစ် ဖြစ်၊ တကယ့်ကိစ္စ ဖြစ် ဖြစ် သိပ်ထူးလှသည် မဟုတ်ပါ... ထိုနှစ် ခုကို ခွဲခြားထုတ်ယူနေစရာမလို... အို ယင်ကောင် တစ်ကောင် ငါ့ဒဏ်ရာပေါ်မှာ လာနားနေပြန်ပြီ... အခံရခက်လိုက်တာ... အခုအချိန်တွင် သူ ကတော့ မနက်ဖြန်ကို တနင်္ဂနွေနေ့ ဖြစ်စေချင်နေသည်။

ဖိနပ်တစ်ရံသာဆိုလျှင်တော့ ခွဲခြားရပေလိမ့်မည်။ မှောင့်ကြီးမည် :မည် :ထဲ... ကိစ္စ မရှိပါ။ ဖိနပ်ကို စွပ်ကြည့်လိုက်ရုံသာ ဖြစ်သည်။ ခြေထောက်နှင့် အဝင်ခွင်ကျ နေသားတကျရှိလျှင် ကိုယ့် ဖိနပ် ဖြစ်မှန်း သိနိုင်၏။ ဒါပေမဲ့ ဘဝကိုတော့ ဘာနဲ့စွပ်ကြည့်ရမှာ လဲ... အဝင်ခွင်ကျနေသားတကျရှိ၊ မရှိ ဘာနဲ့တိုင်းတာမှာ လဲ... ကိုယ့်ဘဝ ဟုတ်၊ မဟုတ် ဘယ်လို သိနိုင်မတဲ့လဲ။

မနက်ဖြန်သည် တနင်္ဂနွေနေ့ ဖြစ်လိမ့်မည် မဟုတ်မှန်း သူကြိုသိနေသည်။ သူ့ရှေ့မှောင့် ကံ တွင် မနက်ဖြန်မှာ ဖြစ်လာလိမ့်မည် ဟု ထင်ထားသော အရာများ ပြို ကျပျက်စီးပျောက်ဆုံး သွား သည်ကို မြင်ရဖူးပေါင်းများ လှပြီ။ ဒါပေမဲ့ မနက်ဖြန်ဟာ တနင်္ဂနွေနေ့ ဖြစ်ရင် ကောင်းမယ်။ သူသည် သူ့ဒဏ်ရာတွေ အပေါ် ပြန်နားနေသော ယင်ကောင်တစ်ကောင်သာ ဖြစ်၏။ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ကြာ ပွတ်အရှိိုးရာ အစင်းတွေ ...

ဘဝဆိုတာ ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး...

ငါနဲ့ ငါ့အရူးထမှု တစ်ခုပဲ... တကယ်လိုအပ်တယ်...

မစီးဆင်းဘဲ ငြိမ်သက်နေသော ရေပြင်ထက်တွင် လှေတစ်စင်း

ငြိမ်လျက်ဝပ်နေ၏။ တအိအိဖြူဆင်းကျနေသည့် ပန်းပွင့်တိမ်တိုက်တွေ ကို မြင်ရသည်။
ရွှေရည်အမျှင်တွေ နေခြည်မှာ တလက်လက်တောက်ပကာ နှင်းစက်တွေ ဖိတ်စက်စင်နေ၏။
အပြင်ကလား၊ အတွင်း ကလား၊ အာရုံခံစားမှု ဆိုသည်မှာ အိတ်ရုံ့တစ်လုံးလို 'အပြင်မျက်နှာ'၊
'အတွင်း မျက်နှာ' ဟူ၍ နှစ် မျိုးရှိ လိမ့်မည် ထင်သည်။ အဲဒီ အိတ်ထဲမှာ တော့
ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် 'ရှိတယ်' လို့ ထင်တဲ့အရာတွေ ထည့်ထားတာပေါ့...

အဲဒါဟာ အရူး တစ်ယောက် က သူ့အိတ်ထဲမှာ ရွှေတွေ ထည့်ထားတယ်လို့
ထင်နေတဲ့ပုံမျိုးနဲ့ မတူဘူးလား... အလကားပါပဲ... သူက ရူးသွပ်သူ တစ်ယောက်
မဟုတ်ဘဲပါ။ ငါ့ကိုယ်ထဲမှာ တော့ အရူးထမှု တစ်ခုရှိချင်ရှိနေမှာ ပေါ့လေ။ သူတွေ ရင် ဒေါသ
ဖြစ်လာ၏။ စားပွဲပေါ်မှ 'စိတ် မူမမှန်မှု များ' အကြောင်း ရေး သားထားသည့် ဆေးစာအုပ်ကို
စိတ်တိုတိုဖြင့် အခန်းထောင့်ဆီ ပစ်ပေါက် လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။ အား... ယင်ကောင်တွေ ...
ယင်ကောင်တွေ ပါလားကွယ်... လိင်စိတ်ဆို သည်မှာ ယင်ကောင်တစ်ကောင် ဖြစ်ပါသည်။
သည်အတိုင်းဆိုလျှင် လူဝိဉာဏ်ဆိုသည်မှာ အညှီ အဟောက်တစ်ခုလည်း ဖြစ်နေနိုင်၏။

မိုးက ပို၍ သဲသဲမဲမဲရွာလာသည်။ သည့်ထက်ပိုပြီး မှော
င်စရာဘာကျန်သေးလို့လဲ လျှပ်စီး တွေ လက်လက်ပြနေတာကိုပဲ
ယုံကြည်ပစ်လိုက်ရတော့မယ်။ နေ့ရက်တစ်ရက်ကို စတင်ဖို့အတွက် အရုဏ်တက်မှ
ဖြစ်မယ်လို့ ဘယ်သူကမှ မသတ်မှတ်ခဲ့ပါ။ သူက တော့ မှော င်နေရတာ ကို ကြိုက် တယ်။

ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် မိုးလင်းရ၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် မိုးချုပ်ရနဲ့ အဲဒီ နေရောင်
ခြည်ကိုက ရှုပ် တယ်။ မတောက်ပချင်ပါဘူးကွယ်... ပြန်ပြန်မှော င်ရတာ နဲ့ မကာမိလို့...

မိုးကြိုး တစ်ချက် ပြင်းထန်စွာ ဟိန်းသွား၏။ သူ လန့်သွားသည်။ ဟော...

သူထင်တဲ့ အတိုင်းပါပဲ။ သူ့ဘေးတွင် အိပ်နေသော ကောင်မလေး နိုးသွားပြီး

သူ့ကြောက်ကြောက်နှင့် ပျော်ရွှင်လာ၏။ ကောင်မလေးက ခုတင်ပေါ်မှ

ထထိုင်ရင်း သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးအေးစက်သွား၏။

ကောင်မလေးဆီက အကြည့်ကို လွှဲလိုက် သည့်အခါ စိတ်က အလိုလိုပင် နံရံပေါ်မှ

ကြာပွတ်ကို လှမ်းကြည့် ဖြစ်စေသည်။ တပ်မက်နိုးကြ သော နှလုံးသားက နွေးထွေးလာသည်။

ကောင်မလေးက သူ့ကို ပွတ်သီးပွတ်သပ် လုပ်နေသော ကြောင့် လည်း ဖြစ်နိုင်၏။

သူ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်ရှိ ကြာပွတ်အရှိုးရာများ က တဆစ်ဆစ်နာကျင်လာသည်။

ဒဏ်ရာတွေ ပေါ်မှာ ယင်ကောင်တစ်ကောင် နားနေသည်ဟု ယခုထိတိုင်

ထင် ချင်နေမိသေးသည်။ သူ တပ်မက် သော အရာကို သူ့ကိုယ်တိုင် ပြန်စက်ဆုပ်မိလေသည်။

ဪ... ငါဟာ စိတ်အခွံနှစ် ထပ်နဲ့ ကောင် ပါလားကွယ်...

သူ ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ပြီး နံရံဆီလျှောက်သွား၏။ ကြာပွတ်ကိုဖြုတ်ယူပြီး

ပြန်လှည့် လိုက်သည့်အခါတွင် မျက်လုံးများ သည် ငှက်သေတစ်ကောင်၏ မျက်လုံးများ နှင့်

တူနေလေသည်။

ပြောပါ...

ငှက်ရွှဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘယ်မှာ သင်္ဂြိုဟ်ကြသလဲ...

ကောင်မလေး၏ လက်ထဲသို့ ကြာပွတ်ကို လှမ်းပစ်ပေးလိုက် သည်။

ကောင်မလေးက ကြာ ပွတ်ကို ဆကာ ဆကာ ဝှေ့ယမ်းရင်း ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းကာ သူ့အနီးသို့

ချဉ်းကပ်လာ၏။ အပြင် ဘက်တွင် မိုးမရွာဘဲ ခြောက်သွေ့နေမှန်း သူ့အခုမှ

သတိထားမိသည်။

နွေညသည် ပူလောင်ခြောက်သွေ့ တိတ်ဆိတ်ကာ ညှိစိုစိုနံနေလေသည်။

‘အား...’

ကြာပွတ်သည် သူ့ကျောပြင်၊ တင်ပါးနှင့် ပေါင်သား ပေါ်သို့ တရွှမ်းရွှမ်းမြည်လေသည်။ ကြာ ပွတ်ကို ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ အားယူကာ လွှဲမလိုက်သော ကောင်မလေး၏ လက်မောင်း၊ တချွီချွီမြည် သံ၊ သွေးများ၊ ကြာပွတ်ရာ အရှိုးစင်းကြောင်း၊ ယင်ကောင်များ...

သူ ကြေကွဲ စက်ဆုပ် ကျေနပ်စွာ အော်ဟစ်လိုက်ပြန်လေသည်။ တဏှာရမ္မက် ထူပိတ် ထား လေးလံကာ နာနာကျင်ကျင် ဖြစ်နေသည့် သူ့အသံသည် ကြာပွတ်သံနှင့် ရောနှောကာ လူတွေ အများ ကြီး ငိုကြွေးနေသံလိုလို... ရယ်မောနေသံလိုလို... အောက်မေ့စရာကောင်း နေ၏ ။

စောစောက သူဖတ်ခဲ့ရသည့် ‘လိင်နှင့် ပတ်သက်သော စိတ်မူမမှန် ရောဂါ များ’ စာအုပ်ထဲ တွင် သူ့လိုအ ဖြစ်မျိုးကို ‘မက်ဆိုကစ်ဇင် (Masochism) ဟု နာမည် တပ်ထား၏ ။ ‘နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်း ခံရခြင်းဖြင့် လိင်ဆန္ဒကို အာသာဖြေလိုသည့် ရောဂါ’ ဟုလည်း အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ထားသည်။ အင်း... ခပ်လွယ်လွယ် ပြောရရင် ‘လိင်စိတ် ဖောက်ပြန်နေတဲ့ အရူး’ ပေါ့၊ ရပါတယ်၊ ကြုံကြသလိုခေါ်ပါစေ လေ။ တကယ်တော့ ငါ့ဘဝမှာ ... ငါ့ရဲ့ အရူတမူ တစ်ခုသာ လိုအပ်တာ မဟုတ်လား...

(၅)

နာကျင်ခြင်းဟာ... အမြစ်တွေ ပါပဲ...

အဲဒါတွေ နဲ့ပဲ မြေကြီးထဲတွယ်ကုပ်

ဘဝဆိုတဲ့ သစ်ပင်ကို ဘယ်သူမှ မခုတ် ဖြစ်ကြဘူး...

တကယ်ဆိုလျှင် လောကမှာ ရှိရှိသမျှလူတွေ အားလုံးဟာ ‘မိကဆိုကစ်ဇင်’
ရောဂါ ရနေ ကြသူတွေ ချည်းပဲ မဟုတ်လားဟု သူတွေ မိသည်။ ဒစ်ရာအနာတရရွာသာ
ပေးတတ်သော ဘဝ၏ နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းမှု ကို ခံရင်း ကိုယ့်လိင်ဆန္ဒကို ကိုယ်
ဖြေသိမ့်နေကြသည်။ ဒါပါပဲ စိတ်တွေ က ယင် ကောင် ဖြစ်သွားပြီး ဒဏ်ရာတွေ ပေါ် နားကြ၊
ကြည့်စမ်း ငါ့သစ်ပင်အမြစ်တွေ လည်း ရှည်လျားလွန်း လိုက်တာ...

ရိုက်ပါ...ရိုက်ပါ...အဲဒီ ကြာပွတ်နဲ့ ငါ့ကို သေအောင်ရိုက်လိုက်စမ်းပါ...
ကောင်မလေး ရယ်...

ကျွန်တော် နှင့် ‘.....’

ဘာပဲပြောပြော ‘သေရတော့မည်’ ဆိုသည်ကို ကျွန်တော် သိနေ၏။

ဘယ်တုန်းကမှ သည် လောက် မခြောက်ခြားဖူးခဲ့ပါ။ မျက်မြင်အားဖြင့် ကျန်းမာသန်စွမ်းနေသူ တစ်ယောက် က သေရမည် ခုက္ခအတွက် တွေ့ပြီး ကြောက်လန့်နေသည်ကိုကြည့်ကာ သင်တို့ရယ်မောချင် ရယ်မောနိုင်ပါ သည်။

မည် သို့ပင် ဖြစ်စေကာမူ ‘သေရတော့မည်’ ကိုတော့ ကျွန်တော် အသေအချာသိနေ၏။

‘သေခါနီး မှာ ဘာသာရေး တစ်ခုခုကို ဆည်းကပ်ဖို့ လိုအပ်လို့လား’ ဟု မေးလာမည် ဆိုလျှင် ထိုမေးခွန်းကို ကျွန်တော် မဖြေချင်ပါ။

ယခုအချိန်တွင် ကျွန်တော် လိုအပ်နေသည်မှာ ‘ဆည်းကပ်စရာ’ မဟုတ်ပါ။ . . ‘နားလည် စရာ’ တစ်ခုခုသာ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော် က ဆရာတော် ကို ဦးချလိုက်သည်။ ဆရာတော် ကြီးက မျက်လုံးမျှပင် လှန် မကြည့်ပါ။ စက္ခုမြေ့ချလျက်သားရှိ၏။ ဝိနည်းကို အလွန်ရှိသေပြီး လောကုတ္တရာနှင့် မစပ်လျှိုး သော စကားကို မပြောဟု သိထားရသည့်အတွက် ဆရာတော် က အလာပ၊ သလ္လာပ မဆိုခြင်းကို ကျွန်တော် မအံ့သြမိပါ။

ကျွန်တော် ကလည်း ဆရာတော် ၏ တန်ဖိုးရှိသော အချိန်ကို မဖြုန်းတီးချင်ပါ။ ထို့ကြောင့် တဲ့တိုးပင် လျှောက်လိုက်သည်။

‘အရှင်ဘုရား... တပည့်တော် သေခြင်းတရားကို ရင်ဆိုင်ဖို့ရန်အတွက် ဘယ်လို

အသင့် ပြင်ဆင်ရပါမလဲ...’

ဆရာတော် က ခေတ္တခဏ တိတ်ဆိတ်နေ၏။ နောက်...။

‘အသက်ရှင်နေခြင်းကို နားလည်အောင် သင်ယူပေါ့...’

ကျွန်တော် အတန်ကြာအောင် ခေါင်းငုံ့နေပြီးမှ နောက်ထပ်တစ်ခွန်း ထပ်မေးလိုက်သည်။

‘အသက်ရှင်နေရတာ ကို နားလည်အောင် ဘယ်လို သင်ယူမလဲ ဘုရား’

ဆရာတော် က တစ်ခွန်းတည်း ပြန်ဖြေသည်။

‘သေခြင်းတရားကို ရင်ဆိုင်ဖို့ အသင့်ပြင်ထားပေါ့...’

ကျွန်တော့် အနေဖြင့် သင်တို့ကို ဘာမှထပ်ပြောစရာမရှိတော့ပါ။ တကယ်ပင် မရှိတော့ပါ။

ထိုနေ့က မုတ်သုံလေသည် ညင်ညင်သာသာ တိုက်ခတ်နေပြီး စွယ်တော် ပွင့်ဖြူဖြူကလေး များ လည်း ပွင့်နေကြပါသည်။

စမ်းချောင်းကလေးကလည်း စီးမြီးနေပါသည်။ (သို့မဟုတ်) ရပ်တန့်နေပါသည်။

ကမ်းဝေး

(၁)

ဘယ်လိုလွမ်းရမလဲဆိုတာ...မသိပါ...

(၂)

အဲသည်နေ့က ကျွန်တော် နှင့် သူမ ပင်လယ်လှိုင်းများ ၏ အပေါ်တွင်
သီချင်းတစ်ပုဒ်လို ငြိမ့် ငြိမ့်ကလေး မျောပါနေခဲ့ကြပါသည်။ ပင်လယ်က ပူပြီး ပင်လယ်က
အေးနေသော ကြောင့် ပင်လယ် သည် ပင်လယ် ဖြစ်နေပါသည်။

ကျောက်ဆောင်များ ကို လှိုင်းပုတ်သည့်အသံကြားရသော အခါတွင် ကျွန်တော်
နှင့် သူမ အသံထွက်အောင်ပင် ရယ်မိကြပါသည်။ ကျွန်တော် နှင့် နှစ် ယောက် စလုံးတွင်
နာရီမရှိသော ကြောင့် ထိုအချိန်ကို 'ရေတက်ချိန်' ဟု ခေါ်လိုက်ကြပါသည်။

ပင်လယ်ရေတက်လာချိန်သည် အလွန်ချစ်စရာကောင်းသည်ဟု ပြောလျှင်
သင်တို့ယုံမည် မယုံမည် ကိုတော့ မသိပါ။ ကျောက်ဆောင်များ ကတော့ ယုံကြည်ကြပါသည်။

(၃)

ကျွန်တော် နှင့် သူမကို လှိုင်းလုံးတစ်လုံးက ကျောက်ဆောင်တစ်ခုပေါ်သို့
ရိုက်ပုတ်တင် လိုက်၏ ။ ထိုကျောက်ဆောင်ပေါ်တွင် ခဏနားခိုရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး
သဘာဝအလျောက် ဖြစ် နေသော ကျောက်အချိုင့်အခွက်ကလေးတစ်ခုထဲတွင် ကျွန်တော်

တို့နှစ် ယောက် သား ကပ်နေလိုက် ကြသည်။

လှိုင်းလုံးက ဝန်းခနဲပြန်လျှောဆင်းသွားသော အခါ ကျွန်တော် တို့နှစ် ယောက် ကုတ်ကပ် တွယ်ဖက်ရင်း ကျောက်ဆောင်ပေါ်တွင် ကျန်နေရစ်ခဲ့သည်။

ငုံကြည့်လိုက်သော အခါ ဟိုး... အောက်ဘက်တွင် ပင်လယ်ကိုတွေ့ ရ၏ ။

‘အိုး... တို့ရောက်နေတာ အမြင့်ကြီးပဲနော်...’

သူမက ပြောလိုက်သည်။

ပင်လယ်က မြင့်တက်လာလိုက်၊ ပြန်နိမ့်ကျသွားလိုက် ဖြစ်နေ၏ ။ ကျွန်တော် တို့ခေါင်းပေါ် မှ လှိုင်းတွေ ဖြတ်သန်းသွားနေကြသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကျောက်ဆောင်တစ်ခုလုံးကို ပင်လယ်က ဖုံးသွားသည်။ ထပ်မံ၍ ပြောရပါဦးမည် ။ ထိုအချိန်သည် ရေတက်ချိန် ဖြစ်ပါသည်။

(၄)

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ...

ကျွန်တော်တို့ ခိုကပ်နေသော ကျောက်ဆောင်သည် ပင်လယ်ထဲမှ ခေါင်းထောင်ထကြည့်စ ပြုလာသည်။ (ကျွန်တော်တို့နှစ် ယောက် စလုံးတွင် နာရီ မရှိသော ကြောင့် ထိုအချိန်ကို ‘ရေကျချိန်’ ဟု ခေါ်လိုက်ကြပါသည်) ကျွန်တော် က ပြောလိုက်သည်။

‘ရေကျတော့မယ်၊ တို့... ပင်လယ်ထဲကို ပြန်လိုက်ဆင်းသွားရအောင်...’

‘ဟင့်အင်း... ကျွန်မက ပင်လယ်ထဲကို မဆင်းချင်ဘူး... ပင်လယ်ကို ငုံကြည့်ရတာ ပဲ ကြိုက်တယ်...’

သူမက ယဉ်ကျေးသော အပြုံး တစ်ခုဖြင့် (လုံးဝ) ငြင်းပါသည်။

‘လှိုင်းရေ ...

ရှိက်သံစွက်တဲ့ အလွမ်းတွေ

ငါ့ စိတ်ကမ်းဆီ သယ်မလာပါနဲ့

ငါက ချစ်လို့...

ပြန်လာခဲ့တာပါ... ပင်လယ်'

ကျွန်တော် ကဗျာလေးတစ်ပုဒ်ကို ရွတ်ပြီး ပင်လယ်ထဲ ပြင်ဆင်းလာခဲ့သည်။ သူမ
ကတော့ ကျောက်ဆောင်ပေါ်မှာ ကျန်နေရစ်ခဲ့၏ ။

(၅)

(လှိုင်းသံအစဲတွင် ကျွန်တော် တိတ်တိတ်ကလေး ခိုးနားထောင်နေသော အခါ)
ကမ်းစပ် ကျောက်ဆောင်ပေါ် လမ်းလျှောက်ထွက်လာသူအချို့က ကျောက်ဆောင်ပေါ်
လမ်းလျှောက်ထွက် လာသူ အချို့က သူမ၏ အလောင်းကို ငုံ့ကြည့်ပြီး ပြောသွားသည့်
စကားသံတချို့ ကြားရသည်။

‘ကြည့်စမ်း... ကျောက်ဆောင် ချိုင့်ခွက်တွေ ကြားမှာ ဂဏန်းလေးတစ်ကောင်
သေနေ တယ်...’

‘ဟုတ်တယ်... ပင်လယ်ရေအတက်မှာ ပါလာပြီး ရေအကျမှာ
တင်ကျန်နေရစ်ခဲ့တော့ နေပူမိပြီး သေတာ ဖြစ်မှာ ပေါ့...’

အမြင့်ဆီသို့ပို့သည့် လှိုင်းများ အကြောင်း သူတို့ကို ပြောပြစရာ ကျွန်တော့်မှာ
ဘာ အကြောင်းမှ မရှိပါ... ပြန်ဆင်းရသည်က တက်ရသည်ထက်
ပိုခက်ခဲသည့်အကြောင်းသာ ပြောပြ ချင်ပါသည်။